

Arrest

nr. 91 794 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U heeft steeds in de quartier Simbayah, commune Ratoma te Conakry verbleven met uw familie. U ging tot uw 20 jaar naar de privé-school, "Yacine Diallo". Uw vader vond het belangrijk dat u studeerde. Indien u iets nodig had, zorgde uw vader er voor dat u het kreeg. Sedert februari 2009 had u een relatie met B. B. (...), een handelaar in schoenen die u tijdens een schoolfeestje had leren kennen. U ging een drietal keer per maand met hem uit. U geraakte zwanger van hem. Uw familie was niet op de hoogte van uw relatie met B.B. (...). U vermeed contact met uw vader. Toen u vijf maanden zwanger was werd u ziek en werd u naar het ziekenhuis gebracht. Uw vader vernam daar dat u zwanger was. Hij

zei u abortus te plegen, maar u weigerde dit. Hij schreeuwde u dagelijks toe en hij sloeg u dagelijks. Het was voor hem een schande dat u een buitenhuwelijk kind zou krijgen en dat u zijn goede naam had geschonden. U verliet de woning en u ging bij uw vriend wonen. U vroeg de hulp van uw familieleden langs vaderszijde en langs moederszijde maar niemand wilde u hulp bieden of bemiddelen bij uw vader, omdat ze bang waren tegen uw vader in te gaan. Uw moeder werd door uw vader weggestuurd omdat hij er van uit ging dat zij op de hoogte was geweest van uw doen en laten. Zij verbleef bij haar broer, maar moest uw jongere broers en zus bij uw vader achter laten. Uw vader zou uw vriend vermoorden indien u geen abortus zou plegen. U vernam dit van uw nicht, M.B. (...), en ook uw vader had dit gezegd toen hij vaststelde dat u zwanger was. Enkele dagen voor de bevalling verhuisde u met uw vriend naar een huurwoning in de wijk Hamdallaye, commune Ratoma. U beviel op 7 januari 2011 van een zoontje, M.m. B. (...). U vroeg aan uw oom langs moederszijde, A.D. (...), enkele dagen na de bevalling om te bemiddelen bij uw vader. U wilde terug naar huis komen en u wilde dat ook uw moeder kon terugkeren. Uw oom ging rond 5 oktober 2011 bemiddelen bij uw vader. Uw vader stemde in met uw terugkeer en ook deze van uw moeder, op voorwaarde dat u zou huwen met een man. U stemde in met het huwelijk, omdat u uw moeder wou helpen. Op 15 oktober 2011 keerde uw moeder terug naar huis en u volgde op 19 oktober 2011. Uw vader vertelde u op 20 oktober 2011 dat u 's anderendaags zou huwen met een oudere man, D.I. (...). Op 21 oktober 2011 werd uw huwelijk ingezegend in de moskee van Simbayah in uw aanwezigheid. Uw echtgenoot had 200 000 Franc guinéen voor u betaald als bruidsschat. Uw echtgenoot behandelde u niet goed. Hij gaf u geen geld om u of uw zoontje te onderhouden. In de nacht van 5 op 6 november 2011 werd u door uw echtgenoot geslagen. Op 6 november 2011 vluchtte u terug naar uw vriend. Uw vader vernam via voor u onbekende kennissen met wie u een relatie had en waar uw vriend zijn winkel had. Hij ging naar de winkel van uw vriend en hij bedreigde hem met de dood indien hij niet zou vertellen waar u verbleef. Uw vader ging weg en uw vriend vertelde u wat er was gebeurd. Hij zei u dat u Guinée moest verlaten omdat jullie anders gingen vermoord worden door uw vader. Hij wilde ook zijn zoon beschermen. U reisde op 24 januari 2012 vanuit Conakry per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U reisde onder begeleiding van de heer D. (...), die een kennis was van uw vriend. U vroeg op 25 januari 2012 met uw zoontje asiel aan. In België vernam u telefonisch van uw vriend dat hij twee oproepingen had gekregen van de politie. Jullie vermoedden dat dit met uw vlucht heeft te maken. U vernam eveneens van uw nicht, M.B. (...), dat uw vader u overal zit te zoeken. Toen u twee maanden geleden voor het laatst uw vriend sprak, lag hij in het ziekenhuis. Hij was in elkaar geslagen door voor hem onbekende mensen die door uw vader waren gestuurd. U heeft sedertdien geen contact meer gehad met uw vriend en u bent bezorgd over hem.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de geboorteakte van uw zoon, B. Mm. (...) (afgeleverd op 24 januari 2011); uw geboorteakte (afgeleverd op 28 juni 1990); een medisch attest betreffende een besnijdenis (type II) (dd. 13 april 2012 van dr. Dominique Binamé); uw lidkaart van GAMS Belgique (afgeleverd op 18 juni 2012) en een kopie van een DHL-omslag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw vader omdat u, nadat u al was bevallen van een buitenhuwelijk kind, bent weggelopen van uw echtgenoot met wie u gedwongen was te huwen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met D.I. (...). U stelde dat u diende te stoppen met studeren nadat uw vader vaststelde dat u zwanger was (gehoorverslag p. 9); hij vond dat u zijn goede naam had geschonden en uw familie te schande had gemaakt (gehoorverslag p. 6); hij bedreigde uw vriend met de dood indien u geen abortus zou plegen (gehoorverslag p. 6); u diende uw huis te verlaten en ook uw moeder werd weggestuurd (gehoorverslag p. 6); u en uw moeder konden enkel terugkeren wanneer u de voorwaarde van uw vader aanvaardde om te huwen met een oudere man (gehoorverslag p. 7); u ontvluchtte daags na uw huwelijk uw echtgenoot en u vreest dat uw vader u (en uw vriend) om deze reden nu zal vermoorden (gehoorverslag p. 12). Een aantal van uw verklaringen zijn in het geheel niet aannemelijk en vallen niet te rijmen met de extreme maatregel waartoe uw vader, aldus uw beweringen, zou overgaan omdat u uw echtgenoot zou hebben verlaten. Niettegenstaande u beweerde dat uw vader woest was toen hij het nieuws van uw zwangerschap vernam en hij eiste dat u tot een abortus zou overgaan, zelfs onder bedreiging dat hij uw vriend zou doden, blijkt toch uit uw verklaringen dat u zich hiertegen kon verzetten en zelfs bij uw vriend ging gaan wonen (gehoorverslag p. 6). U stelde dat u niet bij uw vriend verder kon blijven wonen, omdat uw vader voortdurend uw vriend met de dood bedreigde (gehoorverslag pp. 6 en

7). Het is -gelet op deze bedreigingen waarvan u gewag maakte- dan ook niet aannemelijk dat u vanaf uw vijf maanden zwangerschap (met name sedert september 2010) (gehoorverslag p. 6) tot 5 oktober 2011 ongehinderd aanvankelijk bij uw vriend en zijn familie (gehoorverslag p. 6) en vervolgens alleen bij uw vriend in een huurwoning (gehoorverslag p. 8) kon wonen. U beweerde dat uw familie niet op de hoogte was van de identiteit en de woonplaats van uw vriend (gehoorverslag p. 6), maar dit is in het geheel niet overtuigend, gezien (1) u sedert februari 2009 een relatie had met uw vriend (gehoorverslag p. 6); (2) uw relatie niet zo "geheim" was als u liet uitschijnen (u ging op restaurant met uw vriend (gehoorverslag p. 11); "kennissen" van uw vader waren blijkbaar op de hoogte van uw relatie (gehoorverslag 11)) en (3) het totaal niet aannemelijk is dat, gelet op de bedreigingen die uw vader uitte, hij u niet zou verplicht hebben de identiteit van uw vriend te onthullen nadat hij vaststelde dat u zwanger was en uw vriend "voortdurend" bedreigde (gehoorverslag pp. 6 en 7). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw vader hier niet naar vroeg en enkel wilde dat u abortus pleegde (gehoorverslag p. 6), is in het geheel niet overtuigend te noemen. Uw verklaringen met betrekking tot de door u aan uw vader toegeschreven "constante bedreigingen met de dood aan het adres van uw vriend" (gehoorverslag p. 7) zijn dan ook weinig ernstig te nemen. U aanvaardde uiteindelijk het door uw vader opgelegde huwelijk met een oudere man om uw moeder te helpen terug te keren naar haar woning (gehoorverslag p. 7). Uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop u de voorwaarde van uw vader vernam met betrekking tot het voorgenomen huwelijk lopen overigens uiteen: aanvankelijk verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw vader u dit voorstelde een paar dagen na de bevalling (u beviel op 7 januari 2011) (gehoorverslag p. 4), terwijl u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader dit voorstel deed nadat uw oom bij hem langsging om te bemiddelen, zijnde op 5 oktober 2011 (gehoorverslag p. 8), hetgeen meer dan acht maanden na de bevallingsdatum is.

Overigens is het merkwaardig dat uw vader, gelet op zijn reactie en de latere voorwaarde die hij oplegde, na de vaststelling van uw zwangerschap niet onmiddellijk uw situatie regulariseerde door u een huwelijk vóór de bevalling voor te stellen. U stelde dat dit door de traditie verboden is te huwen vóór de bevalling (gehoorverslag p. 6) en dat het een schande is voor de familie (gehoorverslag pp. 6 en 9). Gelet juist op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een buitenhuwelijkse zwangerschap inderdaad door de familie als een schande wordt ervaren, wordt een huwelijk vaak snel geregeld net om te vermijden dat een kind buiten het huwelijk zou worden geboren (zie SRB, Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage", pp. 8 en 13), zodat uw verklaring dat dit door de traditie zou verboden zijn hier helemaal niet mee overeenstemt. Integendeel, de vaststelling dat (1) uw vader u dit niet voorstelde van zodra hij uw buitenhuwelijkse zwangerschap vaststelde en (2) u zei u te aborteren maar u dit niet deed omdat u dit niet wilde, getuigt er eerder van dat hij uw situatie tolereerde, ook al was die ongewenst. Uit voormelde informatie blijkt ook dat er in Conakry momenteel talrijke éénouderkinderen zijn en dit meer en meer wordt aanvaard door de gemeenschap en de ouders (ook al is het niet gewenst). Sommige meisjes zouden zelfs overgaan tot een buitenhuwelijkse zwangerschap met hun vriend om een gearrangeerd huwelijk te vermijden (zie voormelde informatie, p. 9). Slechts in een ruraal milieu of in families die weinig opleiding hebben genoten of zeer sterk zouden hechten aan de religieuze voorschriften zou er in extreme gevallen overgegaan worden tot geweld of verstoting (zie voormelde informatie, p. 10). U beantwoordt niet aan dergelijk profiel. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u steeds in Conakry heeft verbleven (gehoorverslag p. 3) en er tot uw 20 jaar naar een gemengde privé-school is geweest (gehoorverslag p. 4) omdat uw vader het belangrijk vond dat u uw studies afmaakte (gehoorverslag p. 9).

U bleek verder erg onwetend te zijn over de man met wie u gedwongen werd te huwen en dit niettegenstaande u hem wel kende vóór uw huwelijk, gezien hij in dezelfde wijk als u woonde (gehoorverslag p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom uw vader u precies aan deze man uithuwelijkte, kon u geen toereikend antwoord geven. U stelde enkel te vermoeden dat uw vader dit deed omdat hij boos was op u (gehoorverslag p. 8). U kon evenmin uitleggen waarom deze man u precies had uitgekozen om met hem te huwen (gehoorverslag pp. 8 en 9), te meer omdat u reeds een kind had van een andere man. U wist wel dat uw echtgenoot nog een andere vrouw had in Foutah, maar u kon haar naam niet preciseren (gehoorverslag p. 10). U wist evenmin de namen van zijn drie kinderen, de namen van (eventuele) broers en zussen of de namen van zijn ouders of waar zijn ouders zouden verblijven (indien ze nog in leven zouden zijn) (gehoorverslag p. 11). Uw verklaring dat u niet lang bij hem verbleef (gehoorverslag p. 11) is niet afdoende, gezien u hem wel kende vóór uw huwelijk (hij woonde in dezelfde wijk) en gezien u uw vader om deze informatie had kunnen vragen toen hij uw huwelijk met deze man aankondigde (gehoorverslag p. 10). Tot slot is het merkwaardig dat, wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd door het Commissariaat-generaal door wie u wordt gezocht en wie u vreest, herhaaldelijk uw vader vernoemt (gehoorverslag pp. 12 en 13), maar uw echtgenoot

onvermeld laat in dit verband. Slechts wanneer u hier op wordt gewezen door de interviewer van het Commissariaat-generaal, stelde u er zeker van te zijn dat u ook door uw echtgenoot wordt gezocht, maar er niet aan gedacht te hebben dit ook te vragen aan uw nicht (gehoorverslag p. 13). Dit komt in het geheel niet overtuigend over, indien u werkelijk slecht werd behandeld door uw echtgenoot en om deze reden uw huwelijk ontvluchtte (gehoorverslag p. 12). Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met D.I. (...).

Bovendien zijn een aantal van uw verklaringen betreffende de door u ingeroepen vrees voor vervolging door uw vader in het geheel niet aannemelijk.

In de eerste plaats, en samenhangend met bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader u (en uw vriend) zal vermoorden omdat u uw echtgenoot zou zijn ontvlucht. Niet alleen heeft u hier geen enkele concrete aanwijzing voor (gehoorverslag p. 12), maar bovendien is dit hoogst twijfelachtig gelet op het feit dat uw vader uw vriend reeds voordien voortdurend had bedreigd met de dood omwille van uw zwangerschap, maar hier geen gevolg had aan gegeven (zie supra). U kent bovendien niemand die om dezelfde redenen zou zijn omgebracht (gehoorverslag p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe u er zo zeker van bent dat u (en uw vriend) zouden worden omgebracht (in de plaats van enkel verstoten te worden door uw familie bijvoorbeeld), geeft u zeer ontwijkende antwoorden (gehoorverslag p. 12).

Verder maakte u evenmin aannemelijk dat de twee incidenten die na uw vertrek uit uw land van herkomst zouden zijn voorgevallen, enig verband zouden houden met de door u ingeroepen problemen en uw vrees voor uw vader. U maakte gewag van twee oproepingen van de politie die uw vriend zou hebben gekregen (gehoorverslag p. 13). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw vader u had gezocht bij uw vriend in zijn woning, repliceerde u dat hij twee oproepingen van de politie had gekregen. Wanneer u vervolgens werd gevraagd om welke reden uw vriend werd opgeroepen, antwoordde u dat dit "misschien te maken had met uw vlucht", maar verder uit uw verklaringen blijkt dat u zich hiervoor enkel baseert op uw vermoedens, gezien uw vriend zich niet aangeboden heeft bij de politie en u bijgevolg niet zeker bent waarom hij werd opgeroepen (gehoorverslag p. 13). Verder haalde u aan dat uw vriend in elkaar werd geslagen door mensen die door uw vader waren gestuurd, maar ook hier blijkt dat zowel u als vriend enkel vermoeden dat uw vader hier achter zit, gezien "uw vriend met niemand anders problemen heeft" (gehoorverslag p. 13).

In elk geval is het, gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten (herhaalde bedreigingen met de dood, slagen), niet aannemelijk dat noch uzelf, noch uw vriend naar de autoriteiten zijn gestapt om bescherming te vragen. U haalde herhaaldelijk als uitleg aan dat het om een familiekwestie ging, en bijgevolg de autoriteiten niet tussen kwamen (gehoorverslag pp. 7 en 13), maar nog los van het feit dat dit geen afdoende verantwoording is om zelfs niet te proberen om klacht neer te leggen bij de politie, staat deze verklaring haaks op uw bewering dat uw vriend wel twee politieconvocaties bij hem thuis zou hebben ontvangen die vermoedelijk in verband zouden staan met uw vlucht (gehoorverslag p. 13).

Tot slot blijkt uit uw verklaringen niet dat het ontvluchten van uw land van herkomst en het vragen van internationale bescherming, de enige optie voor u was om aan uw vader te ontkomen. Gelet op uw sterke persoonlijkheid (u heeft gestudeerd; u slaagde er in u te verzetten toen uw vader u een abortus wilde opleggen; u ontvluchtte daags na uw huwelijk uw echtgenoot) en gelet op uw bewering dat uw vriend financieel onafhankelijk is (hij is handelaar in schoenen en is niet onbemiddeld; u verbleef bij hem in een huurwoning; hij gaf u geld om uw zoon eten te geven tijdens uw huwelijk (gehoorverslag, p. 10)), is het niet aannemelijk dat u (en uw vriend) zich niet elders kon vestigen in uw land van herkomst. Wanneer u werd gevraagd of u er niet aan had gedacht om u elders in Guinée te vestigen, antwoordde u ontwijkend dat uw vriend deze oplossing had gevonden (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat u concreet verhinderde om u elders in Guinée te vestigen, zei u enkel niet goed te weten waar naartoe te gaan en dat u op een dag zou gevonden kunnen worden (gehoorverslag, p. 13). Rekening houdende met voormelde omstandigheden, heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u, om aan de bedreigingen van uw vader te ontkomen, uw leven niet in een ander deel van Guinée zou kunnen verderzetten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd.13 april 2012 van dr. Dominique Binamé) vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. De lidkaart van GAMS Belgique (afgeleverd op 18 juni 2012) toont enkel aan dat

u contact opnam met deze organisatie maar kan uw asielrelaas niet staven. De geboorteakte van uw zoon, B. Mm. (...) (afgeleverd op 24 januari 2011) en uw geboorteakte (afgeleverd op 28 juni 1990), vormen een aanwijzing van uw geboorteplaats en -datum en deze van uw zoon, evenals een aanwijzing van de identiteit van de ouders, maar bij gebrek aan officiële identiteitsdocumenten op uw naam en met uw foto kan er niet worden nagegaan of deze documenten op u van toepassing zijn. De kopie van de DHL-omslag toont aan dat een document en foto's werden verstuurd vanuit Guinée door I. D. (...) naar Camara Mamey in België, terwijl (1) u geen foto's voorlegt in het kader van uw asielaanvraag; (2) het volstrekt onduidelijk is wie I. D. (...) is en (3) de naam van de bestemming, Camara Mamey, niet eens overeenstemt met uw naam. U bent evenmin in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangsperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het

dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar haar verklaringen in het administratief dossier en stelt dat zij ongehuwd zwanger werd en dat haar vader haar abortus wou laten plegen, maar zij dit weigerde. Verzoekster werd door haar vader gedwongen om te huwen met een veel oudere man van het dorp. Zij vluchtte. Verzoekster is besneden.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoekster haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk gemaakt heeft. Dit wordt door verzoekster niet weerlegd. De Raad schaart zich achter dit motief. Het betreft de kern van haar asielrelaas en ondermijnt de algemene aannemelijkheid van haar asielrelaas. De Raad wijst er ook op dat verzoekster niet afkomstig is uit een dorp, maar uit de hoofdstad van Guinée, Conakry.

Verzoekster wijst op het feit dat zij een besnijdenis onderging van het type 2. Verzoekster stelt dat zij tot een bepaalde sociale groep in haar thuisland met name de vrouwen behoort. Vrouwen worden slecht behandeld in Guinée en hebben een zeer ondergeschikte positie in de samenleving. De overheid kan er jonge meisjes niet beschermen. Verzoekster stelt dat besnijdenis een vorm van foltering is en het bewijs is van een voorafgaande vervolging, waarbij artikel 57/7bis van toepassing is. Dit heeft tot gevolg dat de bewijslast omgekeerd wordt. Het dient niet om dezelfde foltering te gaan maar om het even welke vervolging bij terugkeer.

De verzoekende partij klaagt de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan. Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

De Raad meent dat uit de bewoordingen van artikel 57/7bis *“dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”* blijkt dat de omkering van de bewijslast betrekking heeft op de aangehaalde vervolging en niet *“om het even welke vervolging bij terugkeer”* en dat derhalve onderzocht moet worden of er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw besneden zal worden.

De Raad stelt vast dat er op het vlak van internationale en regionale mensenrechtenbepalingen en hun interpretatie, evenals in de rechtspraak van de rechtbanken een ruime overeenstemming bestaat dat genitale vrouwenverminking een vorm van gender-gerelateerd geweld is dat ernstige schade veroorzaakt zowel op fysiek als mentaal vlak en derhalve als een daad van vervolging beschouwd kan worden (zie de referenties vermeld in UNHCR *“Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation”* dd. mei 2009, nr. 7). Dit wordt door de partijen niet betwist en wordt in de rechtspraak van de Raad bevestigd, onder meer naar aanleiding van het arrest van de algemene vergadering nr. 45395 van 24 juni 2010. Dat deze vervolging gebaseerd is op een van de gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag en dat er een verband is tussen deze grond en de vervolging wordt ook niet betwist door de partijen. Het arrest van de Raad nr. 45.395 van de Raad van 24 juni stelt dat de aangehaalde vrouwenbesnijdenis een daad van vervolging is in de zin van de artikelen 48/3, § 2, tweede lid, a) *juncto* 48/3, § 2 tweede lid, f) van de vreemdelingenwet. Het voormeld arrest verwijst naar de *“politieke overtuiging”* van de betrokkene als grond van vervolging (in dezelfde zin RvV (drie rechters) nr. 29108 van 25 juni 2009).

De loutere vermelding in de bestreden beslissing: *“Het medisch attest (dd.13 april 2012 van dr. Dominique Binamé) vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend.”* is in het kader van de omgekeerde bewijslast geen bewijs of *“goede redenen om aan te nemen”* in dit verband.

De Raad stelt vast dat het rechtsplegingsdossier geen informatie bevat met betrekking tot de eventuele mogelijkheid van een herbesnijdenis van verzoekster rekening houdend met de traditionele gebruiken in Guinée.

De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS